

3. Fuglavinafélagið Fönik þriggja ára.
Þriggja ára afmælisfagnaður F.F.F.

1. Auglýsing um skemtunina.
2. Ávarpsorð Jóns Pálssonar.
3. Dagskrá þriggja ára afmælisfagnaðar Fuglavinafélagsins í Odd-Fellowhúsinu 8.mars 1937.
4. Kötturinn eftir Þórð H. Teitsson
5. Til Fuglavinafélagsins Fönik. Kvæði eftir Maríus Ólafsson. Prentað í kvæðabókinni "Við hafið", Reykjavík 1940. bls. 66 - 67. Þrjú eintök eru hér: Eitt með hendi höfundar, annað með hendi Jóns Pálssonar og þriðja sérprentun handa drengjunum.
6. Ýmsir leikir. Með hendi Jóns Pálssonar.
7. Hnerrinn.
8. Þrjú kvæði. Sérprentuð til notkunar handa fuglavinadrengjum.

Jón Tálsson, fyrrv. Landafélagið

Til kynnis:

Fuglavinafélagið „Förir“ — ¹¹⁸60 draugar — heldur þriggja ára afmæli sitt
! Odd-Fellaútsinum, kl. 8½ í Hóvði. Skemtiatriðin, fjölbreytt nið
og furdur-skemtilag, annast draugirnir sjálfir. Þeir senda ^{þessari saklausu skemtiatriðinu} nið öllum
landsins börnum, eldri sem yngri, hugheilar kvæðjur sínar og
viðja þau að minna nið, sem oftast eftir fuglunum, sem nið eru ódnar
að hinni selja ostunstaðvar sínar, til þess að fæða hær börn sín og
ala þau upp.

^{Land}

Þórn börn og ungmennt! Skemmið eltri kvæður fuglanna,
rennið þá eltri eggjum sínum! Verið góð við öll dýr og
hjálpið þeim til þess að njóta góða lífsins og gleðjast með
hinum veisluðum og munumslitum börnum sínum. Það verður
einuig þau ^{sjálfum} til gleði og gæfu. Gleymid þessu aldrei!

f. h. Fuglavinafélagsins Förir:

Jón Tálsson

Afundlis minning og útvarpsferindi um
Fuglavinafélagið „Förir“, 27. febrúar 1938

1.

Fúgungu-ord.

Þóttu börn og unglingar og aðrir hlustendur!

Fuglavinafélagið Förir er 4 ára í dag og minnist mi þessa afundlis síns með því, að
lata yður hoyra til sín hér í útvarpsinu. Ánán mánudag en þannur, eða 7. marz, er
í hafi að minnast þess á annan vög.

Félagið var stofnað 27. febrúar 1934, á 90. fæðingardegi fuglavinarins góða, P.
Hilseus frá Eyra-Þalika og í minningu um hann, en þá voru tólf þý á líðin frá
því að hann andaðist, 9. maí 1931, 87 ára að aldri.

Síðan hefir félagið haldið fundi sína í Odd-Fellowhúsinu á hverjum sumnu degi
að verinum til, en fyllt þá niður í sumrum, vogn. Fjarveru félagsdregja, sem mi
eru þó að tölum. Í fyrstu voru þeir aðeins sjö, og eru sumir þeirra í félaginu enn;
hinir hafa vaxid upp úr því, en ávallt sömu vísirum, sem áður.

Hlustuðu félagsdregja er það, að gefa viltum fúglum mat á degi hverjunn, og
hefir árangurinn orðid sá, að á stað þess, að áður sást hér enginn fúgl á fjörnum
eða í skringum hans, má mi sjá þar marga tugi og jafnvel hundrud vilttra
fugla, gefa nið og spaka. Þegar fjörnin frýs, fara fúglarnir sudur í fjördu
og voða, en þóma aðara aftur, er ísana leysir, og á sumrum þóma þeir með
miga sína í hundradatali, langar leidir að gála þá hér nið, svo þeir fái
að njóta þess, sem félagsdregja og fjöldi annara manna lata þeim í té og
andýna þeim velvild og vináttu. Það eru þessi indala fúglabörn, sem mi
vitja aðtrústöðvanna og una þar best; þeir eru mi orðnir fullorðnir
fuglar, sem finna hér frið, öruggir um að enginn fali þá með stöfum eða
krebbinum. Þannig getið þér hent þá að yður og verndað þá hvar á
landi sem er og vér vonum að þér gjörð þad.

Að rínum mánuði líðnum fara fúglarnir að heimsetja oss og gleða oss með
hinum indala söng sínum. Falið þá eigi frá yður, hafið þá eigi eggjum sínum;
lafið þeim að lifa og njóta lífsins umd yður og börnum sínum.

En nú viljð þér e. f. v. heyrta eitthvað um nafn afmalistamanns, „Fónix“. Það heitir í höfuðid í fugli einum, er „Fónix“ nefnist. Fugl þessi hefir að vísu aldrei verið til, nema í myndum manna, en þjóðir ymra stjórda myndu sér hann sem undrafugl. Þjóðir Grískja og Egypta segja, að hann sjáist aðeins einu sinni í hverjum þúsund árum; þá brems himn gamli Fónix sig til öðru í sínu eigin hræddi og af öðrum; rísi jafnhardan upp nýr Fónix, en segurri og glæsilegri en hinn fyrri var.

Þótt þessi 4. áro Fónix okkar sé að vísu indall of fagur – þér athud bara að sjá hann – er honum með hverju árinu sem líður, ottad að verda af segurri og fongulegri, og fofurð hans í að lýsa sér í því, að aflesi hans og undran áður verði sá, meðal vor, að allir aðrir fuglar og dýr fái að njóta góða lífsins með oss og verði vinir vorir, vinir, sem þau þurfi aldrei að öttast, vinir, sem vilja bota kjör þeirra og láta þeim líða vel. Fuglinn „Fónix“ er fálun himnar uppsprengandi morgunsólar, sem daghvem rís upp ís himni naturnar, sólarinnar, sem gefur öllu þér sem lifir, mótmun og mál-leyfingjann líf, mead og glódi. Fuglinn Fónix er einnig fálun ódauðleikans. Þetta er að vísu þjóðtrú, en hún er fofur, saklaus og hræm, eins og hugsaum vorar, ord og gjörðin eiga að vera! —

Fuglacinnadrangjinn hafa úr þegar boriz fjöldi bréfa badi frá þittum og stúlkum um laud alls. Vén þóttum þau öll og þeim verður öllum svarad, þéttum þéttum og stúlkum stúlkum. Bréfin eru öll hin indelustu og fjöldi þeirra fara oss ágætis smásojur um fugla og önnur dýr; sojunnar eru lardómsríkar nýj og verda vel geymdar. Að ára þugum lidnum verður gaman að lesa þér aftur. Þá hafa þau börn, en bréfin skrifadu, glatt margan fuglinn, hjálpað mörgum dýrinu og sjálfis ordmír betri meun.

Vén þóttum hlýjan áfmalisthug yðar allra og vonnum, að blessað vorid fari yður öllum gleði og gæfu, meadsofan fuglasöng, bjart og fofur + sunnar. Blessun fylgi yður öllum!

Eftirmáli.

Þú er þessari veitan vitleitni vorri til að steypta yður, lofid að smíði. Þér lifjunn
yður vel að virða og þóttunum góða áheyrni. Hr. Þorsteini P. Stephensen þóttunum
veir góðar leiðbeiningar við rýplöstur yllis; Herra Þórarni Einarssyni
og hr. Eivandi Þóðssyni fyrir góða aðstoð við söngfingar.

Þófu þeirra barna, en hletoertum hafa af heudi leyst verda elski
fremur en áður birt; það hefir enga þýðingu, heldur hitt, að þau eru
öll - og allir aðrir félagsdrengir - góð og elstulög börn, sem senda yður
Kortar kvæðir sínar og sumar-óðir. Þau senda yður í anda marga
og fallega bolluvendi til morgun dagsins, allar Kyrnur og Heráld
barnaféll af góðum og þykum barnum - en biðja yður þó að sprenni
yður elski - í þriðjundagskvöldid og lokks, til miðviku dagsins - Þeir sendi
vel samnumdra óðir þoka í ótal litum og af ýmsri gerð, en alla tíma fagursta.

Verid öll blessuð og sel!

Dagstíð

á 3. afmelli Fuglavinafélagsins (F.F.F.), 8. mars 1937, í F.O.Þ. húsi, kl. 8½ e. m.

1. Jón Válsón: Tóttur ávarps-ord	minútur
5
2. Hjálle Simonarson: Les kvæðið "Í snörunni fuglinn sat fastur"	5
3. F.F.F.-drengir syngja þetta lag með undirspili þeirra:	5
Hróbj. Jónss. (Orgel), Gímar Waage (fífla), Har. Guðm. (Bærja), Róður Gím. (Gítar)	
4. Páll Tryggvason: Les söguna "Feimni", eftir Mark Twain.	15
5. Þeir F.F.F.-drengir: Leika <u>Útvarpsserindi</u> :	20
Páll Tryggvas.: <u>Stjórnarmál</u> , Ól. A. Ólafss.: <u>Matreidsla</u> , Sig. Sigurds.: <u>Þinnadarmál</u> .	
6. Þeir F.F.F.-drengir: Leika: Lög. stj. (Ól. marínsson) og Þíðrik (Ben. Antonsson).	10
7. F.F.F.-drengir: Syngja nokkur lög.	10
8. Almennur drygðja	30
9. Sig. Þórnasson: Kvæði um sýring	30
Almennur söngur F.F.F.-drengja, við og við, eftir ástodum	
Stærðminni: lokið kl. 11 til 11½.	

Samtals: 150 mín.

Ad loknum erindum: Tóttur Áuglýsingar (Guðm. Arnason).

eda 2½ tími,

eda frá 8½ til 11

K Ü T T U R I N N .

Einu sinni var dýrasálfræðingur að rannsaka köttinn. Hann lét kisu inn í stóran kassa. Einar dyr voru á kassanum og hurð fyrir. Innan á hurðinni var loka sem þannig var gerð að ef komið var við hana opnuðust dyrnar. Dýrasálfræðingurinn gerði kisu hrædda. Hún hentist fram og aftur um kassann eins og vitlaus væri. Eftir nokkra stund rekur hún sig á lokuna af tilviljun. Dyrnar opnast og kisa þýtur út. Hún var aftur látinn. Þá fannhún lokuna dálítið fyr en í fyrra skiptið. Eftir nokkrar (stund) tilraunir, fór hún beint að lokunni og opnaði án þess að hún væri gerð hrædd. Hún kunni að opna. Hún hafði lært að opna af tilviljun. Og hún kunni það meðan hún lifði. En hún átti kettling. Hann var lokaður inni. Hann gat ekki opnað dyrnar. Kisa gat ekki sagt honum hvernig það væri gert. Dýrin geta lært en þekking þeirra gengur ekki í arf til afkomendanna. Þórður H. Teitsson.

Bergstaðarstræti 81.

Maður nokkur hafði klifrað upp í tré til þess að
höggva grein af því. Sá hann þá tvo menn koma
á veginum. Maðurinn var mjög heirna dauður en
vildi ekki láta á því bera, enda þóttist hann
vita, hverju þeir myndu spyrja sig að. Góðann daginn
sögu mennirnir. Í axarskaft sagði hann, hann
hjelt að þeir væru að spyrja sig um hvað hann ætlaði
að gera við greinina. Bara að hún stæði föst í
hálsinum á þér sögu þeir. Upp að þessum kvisti,
sagði maðurinn sem hélt að þeir vildu vita, hve
langt það ætti að vera. Eftir konan yðar heima?.

Hún lekur sagði maðurinn, hann hélt að þeir væru að
biðja sig um kænuna sína. Eigið þér ekki tvær
dætur? hrópuðu mennirnir þeir voru að hugsa um
að biðja þeirra. Það eru fólöld svaraði maðurinn
hann hélt að þeir væru að biðja sig um hestana
vegna þess að þeir fengu ekki bátinn. E bara að
þú værir hengdur sögu mennirnir þeir gáfust
alveg upp við að gera honum skiljanlegt hvað
þeir vildu. Þarna ~~hvar~~ á milli trjáanna sagði
maðurinn hann átti við að þar væri vegubínn til
bæjarins. Þórður H. Teitsson.

Bergstaðarstræti 81.

Til

Fuglavinafélagsins - Fönnix,
Reykjavík.

Vetrarins armur vefur
veröld í klakahjúp;
blómur og grósin grefur,
geymir þau fönnin djúp.
Stormurinn þyrklar snemum,
súfjötullingur rindan þer;
þópast þeir heim að þönnum,
hjálpur að leita sér.

Við skulum alltaf vera
vinir í þeirra neyð;
fuglumunum gott að geva
gleður osö sjálf um leið.
Þessum á borðid hvíta
bráðmola handa þeim;
gott er þá gleði að líta
gestanna er koma heim.

Sumarit blessað bráðum
 breiðir út fæðminn sinn;
 greiðir úr gullnum þráðum
 geislara um himininn.
 Þýðir með blíðu brosi
 bláhvítan Klakareyk;
 vaknar þá mold og mosi,
 — málugast fúrúverk.

Gaman er þá að ganga
 götumar Kringum Tjörn;
 um hana endilanga
 andir sín leiða börn.
 Guþlandi í græm sefi
 gripa þor ferd til lands;
 birta með breiðu nefi
 brandið úr lofa manns.

— — —

III.

Fuglarnir loftit fylla
fögnuði og þakkargjörð;
ljós þeirra ljósið fylla,
lífis og fösturjörð.

Bróðskapurinn hafa boið:

kurtn er vetrarþróng.

Uverið ekki tömlegt vorið
(ef) vantaði fuglasöng?

Marínus Ólafsson.

Til Fuglarn af Félagsins Föris (F.F.F.) Reykjavíks.

Veðarinn annur og þess
verald í klakaljóði;
blómur og grósur gressur,
grynnur þess fínnur djúpur.
Stormurinn þýflar snemma,
snjóflottlingur undan ber;
hófast þess heim á þannum,
hjálpar á leiðu sér

— " —

Vistubúnum alltaf vera
inn í þessu neyð;
fuglarnum gott að gæta
glædur oss sjálf um leið.
Þessum í bordinn hvíla
brandmala handa þess;
gott er þess gleði að lifa
gestanna, er koma þess.

Sumarid blessed bráður
breiddin út fadnum sinn;
greiddin ís gullnum fráðum
geistanna um himininn.
Ljóðin, með blíðu bróti
bláhvítan klakaleik;
vafnar þess mold og mál,
— mállegast furduleik.

— " —

Gaman er þess að ganga
götum Kringunnar í þess;
um hana eridilanga
endur sín leiða barn.
Gestlaði í grænum safi
grípi þess ferd til lands;
borda með breidum nefi
brandid ís lafa manns.

— " —

Fuglarnir lofsid fylla
fögnuði og þakkarljóði;
ljóð þess ljósid hylla,
lífið og föstusjóði.

Þesskaptin hefa borið:
"Þessu er vestrarþing"
Vorið eðli föstusjóði
vandríkiss fuglasöng?

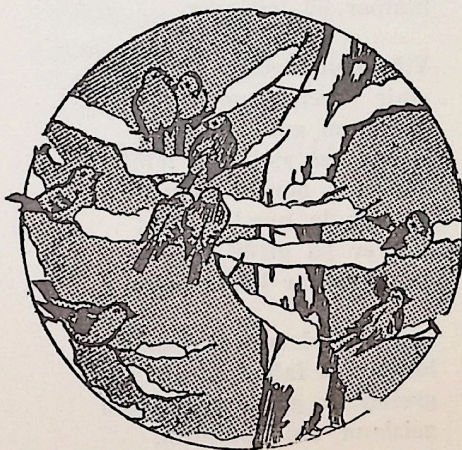
Marinn Ólafsson

Til

Fuglavinafélagsins Fönix

(F. F. F.)

Reykjavík

Vetrarins armur vefur
veröld í klakahjúp;
blómin og grösin grefur,
geymir þau fönnin djúp.
Stormurinn þyrlar snænum,
snjótitling undan ber;
hópast þeir heim að bænum,
hjálpur að leita sér.

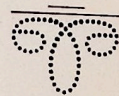
Við skulum altaf vera
vinir í þeirra neyð;
fuglunum gott að gera
gleður oss sjálf um leið.
Berum á borðið hvíta
brauðmola handa þeim;
gott er þá gleði' að líta
gestanna', er koma heim.

Sumarið blessað bráðum
breiðir út faðminn sinn;
greiðir úr gullnum þráðum
geislana' um himininn.
Þiðir með blíðu brosi
bláhvítan klakaserk;
vaknar þá mold og mosi.
— máttugast furðuverk.

Gaman er þá að ganga
göturnar kring um Tjörn;
um hana endilanga
andir sín leiða börn.
Gutlandi' í grænu sefi
grípa þær ferð til lands;
borða með breiðu nefi
brauðið úr lófa manns.

Fuglarnir loftið fylla
fögnuði' og þakkargjörð;
ljóð þeirra ljósið hylla,
lífið og fósturjörð.
Boðskapinn hafa borið:
„Burtu er vetrarþröng!“
Væri' ekki tómlegt vorið,
vantaði fuglasöng?

Marius Ólafsson

Pálaguðs. leikur

Leikendurnir ákveða hvern skal vera pálaguð
(fugla völdum) þann skal hafa bundin fyrir

sig og standa í kringum hann í kring, sem leikur
endurnir skilja um hann, og er þá þeir hafa skilið

þá er sá fugla nafnið hvern. Leikendurnir ganga

sva þann kringum pálaguðinn og koma

Pálaguðinn! Allir fuglarnir þínir eru flögur

þínir. Þú ert þeir mætti þú mætti þú

Kyrtur. Pálaguðinn á þá þá dælið þig

í þessum og ganga út á þessum sem

Kringum hann og koma á við sig

leika. Hann er á þann 3^{ar} sinnum á þessum

og er þann á 3^{ar} sinnum á þessum og er þann

Leigti þann hann heitir og er; pálaguðinn

á svo á regna á þessum hvern og er þann

til hvarð matu þá var þann hann kom við

með þessum. Þessi hann þá er; þessum hann

og er þann þessum hann og er þann

þessum; þessum hann og er þann

Leikurinn þessum svo og er á sama hátt, þann

á til pálaguðinn þessum og er þann. Þá,

sem þafagaukurinn uppgötvar vortur
þafagaukur nokk. Þeyt er á þeim
Karlsm. sem tæpa þátt í leiknum, velji
sér dæmur áður en byrjað er (til að
dansa við) og er þeim einnig gefið fagla
nafn og tæpa þátt í leiknum.

Villidýr.

Einu leikandinn er Menageejer og
byðst til að opna villidýr. Þeir, sem eru
þekktaleikinn eru látur fara inn í
annarherbergi; þeir sem eru búa til
nokkurstónar hús af ári í stólu og
bordinu (eða geultum) og bráða teppi
þeir dýrmar. Til þess skjóta hinum, sem
er látur fara, stóla í bröng.
hröpa þeir upp (eða heka upp hljóð)
máðan hinu eru látur koma inn einn
og einn og er hann látur standa fyrir
framman dýrmar í húsinn, sem hún var
til. Menageejeren byðst nú til að opna
þeim sem inn kemur apa, tegrisdýr

ljón, úfaldur eða fél o.s.frv. eða
þafagaukur (og má sá inn inn kemur) óska
á eða hvers dýrit sem vill. Hann óskar
s.d. að eða apa, er þá teppir þann þá
og stendur þá hann þá frammanan spegli.
Þá sem fyrir þessu mynd, reður náttúrl.
upp hlatur með þeim sem við eru að verða.
þá hinu þessu forvitni. Leikurinn
heldur svo áfram þangað til allir þeir
sem ekki þekka þá hann eru búnir.

Tilgátuleikur.

Tyrsti og sýðsti stafurinn í nafni
sinnhvers dýrs og skrifarur í blað, en
hinu stafinn látnaðir með þessum
millistafanna. Hinu fyrsti skrifar s.d.
H. . . . l og segir að það segir að það
sér fiskur, sá nokkur getur til að orðit
er „Hákarl“ og skrifar H. . . . i
og segir „feygl“ og letur blaðið ganga
til hins nokk, sem getur til að það
er „Hinn brúni“ hann skrifar einnig

se
f
H
se
d
n
—
H
f
an
no
bo
f
h
m
o
f
h
f
se

erð á sama hátt og láta blóð þess
fá sér en getur þess um átt hvar
látið d. spendyr, fúgl vafur
þessum vörð á vörð gnisleg og er
viðfangi en þó á þessum. Lá
sem annaðhvort getur alls enni
þessu til, vörð á leggja. Það

1

Herrinn.

Ég var barnakennari, meira að segja yfirkennari í stórum skóla. Börnin voru víst 70 að tólu. Þau voru svo ástundunarsöm við lórdóminn og síðlát í skólanum, að ég var hard-ánægður með hvort tveggja. Ég hafði innrætt þeim að vera mikla viðingur fyrir kennurum og ^{á þá sérstaklega} mér ~~því~~, meðal annars, með því, að í hvert skipti, sem ég hnerradi, þá fleygðu þau öllu frá sér, stóðu upp úr setum sínum, með andmýktar-svís, krosslögðu hendurnar í brjóst-inu, hneigðu sig og sögðu öll í einum hópi: „Gud blessi kennarann okkar!“ Var ég þá vanur að segja - svo, þegar ég var búinn að hnerra -; „Gud blessi ykkur, börnin mín!“

Léti nokkurt barnanna hjálða að taka undir östir húnna, var ég vanur að láta það barnid strax í skammakríðinu. Það var ekki hóf annað að sjá, en þessi vandlaetingasemi mín mundi vera góðar ávöxt: Þau voru svo góð og elskuleg við mig, krakkaþeyin, og ég reyndi að vera góður við þau líka, þegar þau voru svo þæg og hlýðin. —

Einusinni bliddu börnin mig lofa sér að fara upp í heidi, til að lína blóm og grös. Það var sólshin og blíða þennan dag og mjög heitt í viddi. Viðaulega kom ekki annað til mála, en að ég fari með þeim, þó ég væri ^{mjög} kvæður og gæti átt von á að verða af kvæfi í þessum hita; Þó börnin vildu glád við, en þau heyrdi, að ég, sjálfur yfirkennarinn, ætlæti að fara með þeim, en léti ekki einhverri hinna kennaranna fara.

Mér var nikkil ánægja að horfa á, hversu nafin börnin voru við það, að lína blóm og grös, hvernig þau léku sér og stentu sér vel, enda hafði ég valandi auga á öllum líkjum þeirra, en þau voru orðin þreytt og vildu fara heim.

Þetta var langur gangur fyrir þau þreytt og línu í þessum mikla

hita, en við höldum okkur fundum vel. Verst var, að engan vatnsdropa
var að finna, þarna á heidinni, enda fóru nú börnin að kvarta sáran
um þoröta; þau voru öll orðin laudþyrst og lafþreytt, svo, að ég
hélt, að ég ætlaði ekki að komast heim með þau um kvöldið, því enn var
langt heim, en hitinn var jafnvel enn meiri um kvöldið, en hann
hafði verið um daginn og ég var mikið verið af svefnum og sár-ilt í
höfðinu. Enn gengum við lengi, lengi og leitum vatns, þó ekki væri
nema helda eða forarpollur, held ég að við hefðum orðið glöð við að finna það.

Róles datt mér í hug að fara með börnin út í hrannid, sem var á aðra
hlid við okkur, því ég vissi þar af gjánni, og í þeim er oft vatn. Þú, viti
menn, við fundum gjá, og sáum grilla í vatnið lengst niðri á botni
gjánnar. Við urðum öll himinlifandi glöð við þessa sýn, en þá tók ekki
betra við: Engin leið að ná í vatnið, án þess að síga niður í gjána, og mi
vantadi sterkt band eða reipi til þess að binda utan um einhveru strakla-
ann og láta hann síga niður í gjána ekki vatninn. Þú voru góðráð dýr!
Börnin hágrétu af þoröta. - Ekki gat ég haft það eins og Þakkabrodur, að
láta þau fara niður í gjána, á þann hátt, að láta þau halda í foxuma hvern
á öðru. Nei! Ég tók mittið bándin þeirra, treflana og axlaböndin ~~þess~~ og
batt þessum öllum saman í einu tang, svo langa, að hin náðu niður að vatni-
inu í gjánni. En hvern átti svo að síga niður? Nei, fausti, að ég gæti ekki farið
framt á það við neitt bánd að gera það, og jafnvel ekki að þiggja það, þótt
eitt hvern þeirra byðist til þess. Hóð yndi sagt um mig, ef eitthvert bánd
ömbulknadi í gjánni, af því, að ég hefði ekki þorad að síga sjálfur.
Ég afreð því, að hætta í þetta og síga niður í þessum veikla bandi, sem
ég hafði fastad saman úr treflunum og jafnvel solkuböndum barnanna, en
það veit gúð, að ég var hraddur! Ég sagði því við börnin, eins og ég ætti
ekki von á að sjá þau lifandi aftur:

Heydid þú mín, elskunna mínar! Þú erud að deyja af þorði. Hér er mín
 vafi. Ég ætla að reyna að sjá niður í þessu bandi; gæð ykkur að halda vell
 í annan eulau. Þegar ég er kominn alla leið, ætla ég að binda vestisvasann
 minn við sigbandið, - ég hef ^{napilega} vasann undan vestinu minni, því ég vissi að
 það er vafusþétt léreft í honum. - Þó, svo, þegar þú hafir fengið nokk vafi,
 skuldu þú láta sigbandið reyna ^{niður} til mín aftur; ég ætla þá að binda það
 yfir mig og segi svo til, þegar þú meidd fara að fosa mér upp aftur. En
 haldið þú, að þú getið mín þetta, elskunna mínar? Það getur nídíð í lífi minni.
 Ó, ó, blessaður yfir mennarinn! - Ég veit ekki - o-ju, kannstú - nei, við
 þorum ekki. Já, við skulum reyna! Sögu þau svo allt í einu.

En í meðan ég var að binda bandið yfir mig, sagði ég við þau:
 Innvið mín, elskunna mínar, að enginn ykkar má sleypa bandinu í meðan
 þú haldið mig upp!

Já, já, já, já, sjálfst!

Ég segi svo niður; allt getið vel! Hver vestisvasinn eftir annan, fellur
 af fátökum lindavafis, var mín haladur upp og allir fengu nokkuð sína
 af þessum svala drygð, og mín var dæmt eftir að fosa mér upp.
 Þyldu mín blessað börnin geta haldið nokkuð vel í bandið? Ó, stýltu
 þau gleyma lofordum og sleypa fátí? Hugsadi ég á leiddum upp og
 mín var ég rétt að segja þeim að ná með höndunum uppá gjáarbrúna, en

Þá fé ég allt í einu einu af þessum vordu hversum, en þegar
 börnin heyrta það, sleppa þau landinu allt í einu, ég þompa
 niður í gjána, þau krossleggja hendurnar í brjóðnum sér og
 segja, eins og vant var, þegar ég fékk hvern: „Gud blessi yfir-
 kemurann okkar!“

Svo hljódndu þau átt upp yfir sig, þaktu sitt í hverja áttina
 til þess að blíta mér hjálpar. - Hinn kom eftir nokkurn
 tíma - og allt fór vel.

Ég er að vísu alltaf loka í strolkanum síðan, og hefi
fordast að hvern þegar ég hefi verið nálöft börnum,

SØNDAG 17. DECEMBER 1939

Finske Børn – Foreningen Norden

Vi har modtaget:

Jeg læste forleden i „Berlingske Tidende“ om Foreningen Nordens Opfattelse af, hvorledes man bedst kunde modtage og anbringe de finske Flygtningebørn. Paa Vandring rundt efter Tøj til Røde Kors' Finlands-Indsamling har jeg hørt mange gode og hjertevarme Udtalelser, men een stemte særlig overens med, hvad min Opfattelse er: „At Klæder og Penge er det mindste, vi kan sørge for ikke mangler.“ Der er endnu en Ting, vi ikke maa lade mangle, og det er en kærlig Omtanke med, hvor vi skal bringe de ulykkelige Mødre og Børn hen, thi hvad de først og fremmest skal føle, er, at der trods alt findes Kærlighed og Godhed for dem. Derfor tror jeg, at jeg har mange med mig, naar jeg indtrængende fraraader den paatænkte Anbringelse af de finske Børn i Lejre. Var de spanske Børns Anbringelse noget lysende Eksempel til Efterfølgelse?

Nej, vor Gæstfrihed bør være præget af Glæde over at kunne yde en Barmhjertighedsgerning mod de betrængte og ulykkeligt stillede Børn. Der bør kunne findes en Ordning, hvorefter indbyrdes bekendte Børn anbringes i samme Egn, saa de derved mindst mulig føler Savnet af Hjem og daglige Omgangsfæller, især da mange af Børnene i alt Fald i Begyndelsen ikke kan forstaa eller gøre sig forstaaelige over for deres Værter. En helt anden Ting er, at saadanne Børn, der ved Lægeundersøgelse maatte findes at trænge til særlig Pleje, bør anbringes i mindre Rekreative hjem eller Børnehjem, hvor de sammen med et passende Antal Mødre kan leve under gode Forhold.

Efter allerede inden Opraab derom indkomne Indbydelser synes der at være nok af Hjem, der kærligt vil aabne sig for de finske Børn, saa de af Foreningen Norden til dette Formaal tænkte Midler kunde anvendes til Lindring af Nød i Finland.

Med Tak for Optagelsen, haaber jeg for Børnenes Skyld inderligt, at Spørgsmaalet om Lejre i denne Forbindelse maa være udelukket.

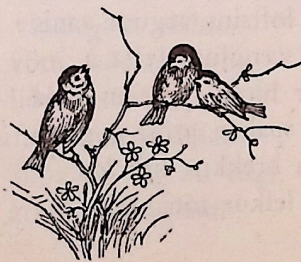
Snedinge, den 15. December 1939.

ESTHER JOHANNESSEN.

FUGLAVINAFÉLAGIÐ

„FÖNIX“

ÞRJÚ KVÆÐI

NÚ grænkur grund og bali
og glóir maísól.
Sér dreifir fè um dali,
og daggir vökva hól.
Frá bæjum búast smalar
og björgin klífa há.
Í hömrum hulda talar.
Að hafi streymir á.

Á býlum bændur strita.
Í bæjum mannfátt er.
Og geislar rúnir rita
á rennisléttan ver.
Í lofti gaukar gjalla.
Af gnúpi skimar örn.
Um engi, ás og hjalla
sér una dalabörn.

Nú syngja fjallasvanir,
er synda vötnin blá
og loftsins vegum vanir
sér vængjum lyfta á.
Hér hittir spörrinn spóa
og spakan þröst á grein.
Um brekkur lítil lóa
sér leikur tónahreinn.

Í sveit, í sveit skal halda,
því sumar komið er,
við hæsta hnjúkinn tjalda,
á heiði leika sér.
Kom, geislablik, og bættu
það böll, sem myrkrið ól.
Oss hríf úr vetrarhættu,
vor himinborna sól.

H. J.

UM fjöll og dali tríða,
á fjörugri sumartíð,
er ljúft sem lengst að ríða,
þá lánast veðrin blíð.
Ó, ferðalífið trjálsa,
hve fagnar hjartað þá,
er gyllir hnjúka' og hálsla
in hýra sólarbrá.

Þá ljósglöð syngur lóa
sín ljóð í morgunblá,
er tíð að taka jóa
við tjaldstað eða bæ,
og ríða' á röku landi,
þar rýkur döggin skær,
við eygló alskínandi
þá öll náttúran hlær.

Hve svipstór sjón af fjöllum,
und sumarmhinni blá,
hve vinalegt á völlum,
þar vötn mót sólu gljá,
þar líður leið um vengi
í ljúfum kyrrðardraum,
um skóg og algræn engi,
við árneð, fuglaglaum.

Ég sé þig, fuglinn fleygi!
Við flughátt ský þig ber,
og senn ég sé þig eigi,
en sál mín fylgir þér.
Ó, fjarlægð fagra' og víða,
nú fyrst ég óróor verð.
Hví skal ég búinn bíða?
Senn byrja' eg mína ferð.

Stgr. Th.

NÚ að norðurheim svölum
röðull suðurs úr sölum
stefnir þjartheiða braut;
hjarans hrímkuldi þánar;
hýrnar loftið og bláanar,
tríkkar grænkandi foldar skraut.

Líkt og langpreyðir gestir
koma lður og prestir
yfir brimsollinn sjó;
losnar lífið úr böndum
upp um land og á ströndum,
sést við hafsbrúnir sigling nóg.

Svanir sömu' og í tyrra
synda' um dalvatnið kyrra,
ljósri speglast í lá,
þar á höfði vér sjáum
fjöll í glansfleti gljáum
fönnum blettuð og fagurblá.

Alt, sem ylgeislar bifa,
vill nú elska og lífa,
snertu hjörtu vor, sól!
Syngið aldnir með ungum,
öllum hljómi frá tungum,
vegsemd honum, sem vorið ól.

Stgr. Þhorst.

Víkingsprent h.f.

ESTHER JOHANNESSEN.